

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-87-08

Druk nr 889
Warszawa, 30 czerwca 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji.

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2002 r. Nr 144, poz. 1204, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) świadczenie usługi drogą elektroniczną – wykonanie usługi świadczonej bez jednoczesnej obecności stron (na odległość), poprzez przekaz danych na indywidualne żądanie usługobiorcy, przesyłanej i otrzymywanej za pomocą urządzeń do elektronicznego przetwarzania, włącznie z kompresją cyfrową, i przechowywania danych, która jest w całości nadawana, odbierana lub transmitowana za pomocą sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.³⁾),”

b) dodaje się pkt 8 – 10 w brzmieniu:

„8) punkt kontaktowy dla administracji – jednostka organizacyjna, do której zadań należy współpraca z państwami członkowskimi Unii Europejskiej oraz Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym w zakresie świadczenia usług drogą elektroniczną;

9) punkt kontaktowy dla usługodawców i usługobiorców – jednostka organizacyjna, do której zadań należy:

a) umożliwienie usługodawcom i usługobiorcom otrzymywania informacji ogólnych na temat ich praw i obowiąz-

ków, jak również na temat procedur reklamacyjnych oraz naprawiania szkody w przypadku sporów, łącznie z informacjami na temat praktycznych aspektów związanych z wykorzystaniem tych procedur,

b) umożliwienie usługodawcom i usługobiorcom uzyskiwania danych szczegółowych dotyczących władz, stowarzyszeń lub organizacji, od których mogą oni otrzymać dalsze informacje lub praktyczną pomoc;

10) siedziba – siedziba w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.⁴⁾) lub oddział w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 i Nr 180, poz. 1280 oraz z 2008 r. Nr 70, poz. 416).”;

2) w art. 3:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) świadczenia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego usług telekomunikacyjnych, z wyłączeniem art. 12 – 15.”,

b) uchyla się pkt 4 i 5;

3) po art. 3 dodaje się art. 3a – 3c w brzmieniu:

„Art. 3a. 1. Świadczenie usług drogą elektroniczną podlega prawu państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, na którego terytorium usługodawca ma miejsce zamieszkania lub siedzibę.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:

1) ochrony praw autorskich i praw pokrewnych w rozumieniu ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.⁵⁾), baz danych w ro-

zumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o ochronie baz danych (Dz. U. z 2001 r. Nr 128, poz. 1402, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 176, poz. 1238) oraz własności przemysłowej w rozumieniu ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117, z późn. zm.⁶⁾);

- 2) emisji pieniądza elektronicznego przez instytucje, o których mowa w art. 50 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2002 r. Nr 169, poz. 1385, z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959 oraz z 2006 r. Nr 157, poz. 1119);
- 3) wykonywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności ubezpieczeniowej przez zagraniczny zakład ubezpieczeń, o którym mowa w art. 128 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1151, z późn. zm.⁷⁾);
- 4) udostępniania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informacji reklamowych przez fundusz zagraniczny, o którym mowa w art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.⁸⁾);
- 5) umów z udziałem konsumentów – w zakresie, w jakim ochronę praw konsumentów zapewniają przepisy odrębne;
- 6) warunków dopuszczalności przesyłania niezamówionych informacji handlowych za pośrednictwem poczty elektronicznej.

3. Przepis ust. 1 nie skutkuje również:

- 1) wyłączeniem swobody stron w zakresie wyboru prawa właściwego dla zobowiązań umownych;

- 2) wyłączeniem stosowania przepisów o formie czynności prawnych ustanawiających lub przenoszących prawa rzeczowe na nieruchomościach, które obowiązują w państwie, w którym znajduje się nieruchomość.

Art. 3b. Na zasadach określonych przez przepisy odrębne swoboda świadczenia usług drogą elektroniczną może zostać ograniczona, jeżeli jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia, obronność, bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo publiczne.

Art. 3c. 1. Punkty kontaktowe, o których mowa w art. 2 pkt 8 i 9, tworzy, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji.

2. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, określa w szczególności:

- 1) liczbę i rodzaj punktów kontaktowych oraz ich szczegółowy zakres zadań,
- 2) warunki techniczne i organizacyjne punktu kontaktowego
– uwzględniając potrzebę zapewnienia właściwej realizacji zadań punktów kontaktowych.”;

4) w art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Usługodawca, który świadczy usługi drogą elektroniczną obejmujące transmisję w sieci telekomunikacyjnej danych przesyłanych przez odbiorcę usługi lub zapewnienie dostępu do sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, nie ponosi odpowiedzialności za treść tych danych, jeżeli:

- 1) nie jest inicjatorem przekazu danych;
- 2) nie wybiera odbiorcy przekazu danych;

3) nie wybiera oraz nie modyfikuje informacji zawartych w przekazie.”;

5) w art. 13 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nie modyfikuje danych,”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

-
- 1) Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego na rynku wewnętrznym (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz. Urz. WE L 178 z 17.07.2000, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 25, str. 399).
 - 2) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 173, poz. 1808 oraz z 2007 r. Nr 50, poz. 331.
 - 3) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 170, poz. 1217, Nr 220, poz. 1600, Nr 235, poz. 1700 i Nr 249, poz. 1834 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 137, Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 556.
 - 4) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1971 r. Nr 27, poz. 252, z 1976 r. Nr 19, poz. 122, z 1982 r. Nr 11, poz. 81, Nr 19, poz. 147 i Nr 30, poz. 210, z 1984 r. Nr 45, poz. 242, z 1985 r. Nr 22, poz. 99, z 1989 r. Nr 3, poz. 11, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, Nr 55, poz. 321 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 107, poz. 464 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 17, poz. 78, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, Nr 85, poz. 388 i Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 114, poz. 542, Nr 139, poz. 646 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 272, Nr 115, poz. 741, Nr 117, poz. 751 i Nr 157, poz. 1040, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 758, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 271, Nr 74, poz. 855 i 857, Nr 88, poz. 983 i Nr 114, poz. 1191, z 2001 r. Nr 11, poz. 91, Nr 71, poz. 733, Nr 130, poz. 1450 i Nr 145, poz. 1638, z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 141, poz. 1176, z 2003 r. Nr 49, poz. 408, Nr 60, poz. 535, Nr 64, poz. 592 i Nr 124, poz. 1151, z 2004 r. Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 162, poz. 1692, Nr 172, poz. 1804 i Nr 281, poz. 2783, z 2005 r. Nr 48, poz. 462, Nr 157, poz. 1316 i Nr 172, poz. 1438, z 2006 r. Nr 133, poz. 935 i Nr 164, poz. 1166 oraz z 2007 r. Nr 80, poz. 538 i Nr 82, poz. 557.
 - 5) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 94, poz. 658 i Nr 121, poz. 843 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 181, poz. 1293.
 - 6) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 33, poz. 286, z 2005 r. Nr 10, poz. 68, Nr 163, poz. 1362 i Nr 167, poz. 1398, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 i 1218 i Nr 208, poz. 1539 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 136, poz. 958.
 - 7) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 143, poz. 1204, Nr 167, poz. 1396, Nr 183, poz. 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 50, poz. 331, Nr 82, poz. 557, Nr 102, poz. 691 i Nr 112, poz. 769.
 - 8) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 83, poz. 719, poz. 183, poz. 1537 i 1538, Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 112, poz. 769.

UZASADNIENIE

Nowelizacja ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną wynika z konieczności uzupełnienia wdrożenia do krajowego porządku prawnego postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług w ramach społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym). Na niepełną implementację dyrektywy zwróciła uwagę Komisja Europejska.

Zmiana definicji świadczenia usługi drogą elektroniczną (z art. 2 pkt 4 ustawy) nawiązuje do definicji usług zawartej w art. 50 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zgodnie z którym usługami są świadczenia wykonywane zwykle za wynagrodzeniem.

Dodanie w art. 2 pkt 10 ustawy definicji „siedziby” jest konsekwencją zapisu art. 2 lit. c dyrektywy 2000/31/WE określającej „usługodawcę mającego siedzibę” jako przedsiębiorcę krajowego oraz jako przedsiębiorcę zagranicznego prowadzącego działalność gospodarczą na terytorium Polski w formie oddziału w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.).

Wykreślenie z art. 3 pkt 3 ustawy wyrazu „operator” i zastąpienie go szerszym pojęciem „przedsiębiorcy telekomunikacyjnego” było podyktowane tym, że w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.) „przedsiębiorca telekomunikacyjny” jest przedsiębiorcą lub innym podmiotem uprawnionym do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, który wykonuje działalność gospodarczą polegającą na dostarczaniu sieci telekomunikacyjnych, udogodnień towarzyszących lub świadczeniu usług telekomunikacyjnych. Ponadto należy zwrócić uwagę, że przedsiębiorca telekomunikacyjny uprawniony do dostarcza-

nia publicznych sieci telekomunikacyjnych lub udogodnień towarzyszących zwany jest operatorem, a przedsiębiorca telekomunikacyjny uprawniony do świadczenia usług zwany jest dostawcą usług. Zmiana art. 3 pkt 3 obejmuje także korektę błędu legislacyjnego polegającego na wyłączeniu stosowania wobec przedsiębiorcy telekomunikacyjnego świadczącego usługi telekomunikacyjne, polegające na przekazywaniu danych lub sygnałów między zakończeniami sieci telekomunikacyjnej, wszystkich przepisów ustawy, w tym także przepisów zapewniających dla tych przedsiębiorców wyłączenie odpowiedzialności za przekazywane dane w przypadkach określonych w art. 12 – 15 ustawy. Zawarte w tych przepisach wyłączenia odpowiedzialności przedsiębiorcy telekomunikacyjnego powinny być skuteczne, mimo niestosowania do wskazanej kategorii przedsiębiorców pozostałych rozwiązań ustawy.

Wprowadzenie do przedmiotowej ustawy punktów kontaktowych dla administracji oraz dla usługodawców i usługobiorców (przepisem art. 1 pkt 1 lit. b w związku z pkt 3) jest zgodne z przepisami art. 19 dyrektywy 2000/31/WE, która przewiduje ustanowienie punktów kontaktowych dostępnych co najmniej drogą elektroniczną, które udzielają wsparcia państwom członkowskim Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej w szczególności przez przygotowanie analiz, zbieranie i przekazywanie informacji o ważnych rozstrzygnięciach administracyjnych i sądowych dotyczących świadczenia usług drogą elektroniczną, a także związanych z tym praktyk i obyczajów. Natomiast zadaniem punktów kontaktowych, o których mowa w pkt 9, jest zapewnienie usługobiorcom i usługodawcom: dostępu do informacji ogólnych na temat ich praw i obowiązków, jak również na temat procedur reklamacyjnych oraz naprawiania szkody w przypadku sporów, łącznie z informacjami na temat praktycznych aspektów związanych z wykorzystaniem tych procedur, a także uzyskania szczegółowych danych dotyczących władz, stowarzyszeń lub organizacji, od których mogą oni otrzymać dalsze informacje lub praktyczną pomoc. Powyższe założenie spowodowało konieczność ustanowienia ww. punktów kontaktowych na mocy ustawy, ponieważ dotychczasowe przepisy nie przewidywały tworzenia jednostek obsługujących w ww. zakresie usługobiorców, jak i usługodawców.

Uchylenie z art. 3 ustawy pkt 4 i 5 jest spowodowane zbyt szerokim dotychczas wyłączeniem stosowania przepisów przedmiotowej ustawy. Przeprowadzanie

rozliczeń i rozrachunków międzybankowych za pomocą elektronicznych nośników informacji oraz wydawanie i wykorzystywanie kart płatniczych oraz pieniądza elektronicznego nie jest objęte zakresem art. 1 ust. 5 dyrektywy 2000/31/WE.

Wynikające z art. 3 dyrektywy 2000/31/WE zasady: państwa pochodzenia (art. 3 ust. 1) oraz zasada swobody – stanowiąca, że państwa członkowskie Unii Europejskiej nie mogą ograniczać swobodnego świadczenia usług drogą elektroniczną z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej (art. 3 ust. 2), zostały wprowadzone do ustawy przez dodanie art. 3a i art. 3b, które przewidują zamknięty katalog wyłączeń ww. zasad. Zasada swobody świadczenia usług może zostać wyłączona tylko przez działania właściwych organów w stosunku do danej usługi w oparciu o przepisy odrębne, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia, obronność, bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo publiczne. Obecnie w systemie prawnym możliwość podjęcia takich działań przez właściwe organy ogranicza się do środków przewidzianych w prawie karnym, tj. do orzeczenia przepadku narzędzi popełnienia przestępstwa (np. komputera, serwera, dysku) lub do zastosowania zajęcia rzeczy w celu zabezpieczenia przepadku w toku postępowania karnego (art. 217 § 1 kpk). Przedmiotem publicznej debaty należy uczynić możliwość ewentualnego wprowadzenia innych instrumentów, które dawałyby określonym organom możliwość podejmowania działań wobec usługodawców w oderwaniu od trybu karnoprosesowego. Ewentualne wprowadzenie takich ograniczeń jest możliwe tylko przy zachowaniu minimum proceduralnego przewidzianego w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2000/31/WE.

Zmiana brzmienia art. 12 ust. 1 ustawy obejmującego tylko transmisję danych ma na celu rozszerzenie implementacji art. 12 ww. dyrektywy 2000/31/WE o zapewnienie dostępu do sieci telekomunikacyjnej.

Zgodnie z art. 13 dyrektywy 2000/31/WE, zmieniony został zapis art. 13 ust. 1 pkt 1 przez wykreślenie wyrazów „nie usuwa albo”.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje regulacja

Ustawa wywiera skutki na podmioty świadczące usługi drogą elektroniczną (także w sferze odpowiedzialności podmiotów transmitujących dane lub zapewniających dostęp do sieci telekomunikacyjnej), mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz odbiorców tych usług z krajów członkowskich.

2. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Punkt kontaktowy dla administracji (art. 19.2 dyrektywy o handlu elektronicznym) zostanie utworzony w Ministerstwie Gospodarki, a punkt kontaktowy dla usługodawców i usługobiorców (art. 19.4 dyrektywy o handlu elektronicznym) prowadzony będzie przez jednostkę podległą Ministrowi Gospodarki (Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości). Z doświadczeń zebranych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej wynika, że w chwili obecnej liczba zapytań, które wpływają do punktów kontaktowych, nie jest znaczna. Przewiduje się, że punkt kontaktowy dla administracji oraz punkt kontaktowy dla usługodawców i usługobiorców może być prowadzony odpowiednio przez jednego pracownika w Ministerstwie Gospodarki oraz jednego pracownika w wyznaczonej przez ministra jednostce organizacyjnej. Szacunkowy wpływ utworzenia punktu kontaktowego w Ministerstwie Gospodarki na wydatki budżetu państwa obejmować będzie jednorazowy koszt wyposażenia stanowiska pracy. Koszty stałe obejmują przygotowywanie materiałów informacyjnych (strony internetowej), ekspertyz lub tłumaczeń, a także rocznego wynagrodzenia dla etatu. Ministerstwo Gospodarki wykorzysta do utworzenia punktu kontaktowego w znacznej mierze istniejące już zasoby techniczne i organizacyjne.

Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości jest gotowa zapewnić funkcjonowanie Krajowego Punktu Kontaktowego w zakresie dyrektywy o handlu

elektronicznym na podstawie limitu zatrudnienia określonego w planie finansowym, stanowiącym załącznik do ustawy budżetowej na rok 2008. W planie finansowym zostaną również ujęte koszty stworzenia strony poświęconej dyrektywie oraz koszty ekspertyz i tłumaczeń tekstów zamieszczonych na tej stronie w wysokości około 25 tys. zł.

W związku z powyższym należy podkreślić, że koszty wynikające z wejścia w życie projektowanej regulacji będą sfinansowane w ramach środków zaplanowanych na rok 2008.

W przypadku dużego zainteresowania beneficjentów działalnością punktu kontaktowego konieczne będzie uwzględnienie związanych z tym kosztów w planie finansowym Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości na kolejne lata.

3. Wpływ regulacji na rynek pracy

Projekt ustawy powinien spowodować większe zainteresowanie kontaktami firm usługodawców z potencjalnymi klientami w państwach członkowskich Unii Europejskiej, umożliwiając konstruowanie ofert z uwzględnieniem wiedzy uzyskiwanej za pośrednictwem sieci punktów kontaktowych. Realizacja tych usług może być związana z potrzebą zatrudniania dodatkowych pracowników.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie ustawy spowoduje ujednoczenie procesu świadczenia usług drogą elektroniczną. Zainicjowanie procesu tworzenia punktów kontaktowych w rozumieniu art. 19 dyrektywy 2000/31/WE ma stanowić wsparcie dla usługodawców i usługobiorców, umożliwiając im uzyskiwanie wiarygodnych i aktualnych informacji z zakresu rozwiązań prawnych w Polsce i państwach członkowskich Unii Europejskiej. Punkty te mają stanowić również źródło wiedzy o dobrych praktykach oraz rozstrzygnięciach preferowanych przez Komisję Europejską.

5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Ustawa jest czynnikiem stymulującym rozwój sfery usług świadczonych drogą elektroniczną i stanowi element polityki otwarcia w kontaktach realizowanych na obszarze Unii Europejskiej, doprecyzowując zakres obowiązków usługodawców i państwa, które ma wspierać kontakty w ramach społeczeństwa informacyjnego.

6. Konsultacje społeczne

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) projekt został opublikowany w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. W trybie art. 7 wymienionej ustawy żaden podmiot nie był zainteresowany udziałem w opracowaniu projektu ustawy.

W ramach konsultacji społecznych projekt ustawy został przekazany do opiniowania przez Polską Izbę Informatyki i Telekomunikacji, Polskie Towarzystwo Informatyczne oraz Krajową Izbę Gospodarczą Elektroniki i Telekomunikacji. Podmioty te uczestniczyły w procesie opracowywania projektu, przedstawiając swoje opinie na piśmie oraz biorąc udział w konferencjach uzgodnieniowych.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU

Mikołaj Dowgielewicz

Min.MD/1251/08/DP/sw

Warszawa, dnia 08 czerwca 2008 r.

Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, wyrażona na podstawie art. 9 pkt 3 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494, z późn. zm.) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedstawionym projektem ustawy (pismo nr RM-10-87-08), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

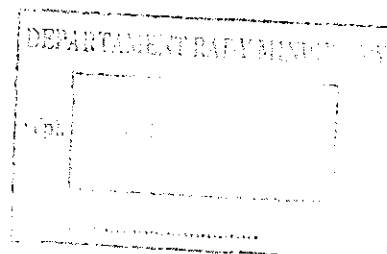
Z poważaniem,

WICESEKRETARZ STANU

S. Jędrzejewska
Słabosz Jędrzejewska

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Grzegorz Schetyna
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji

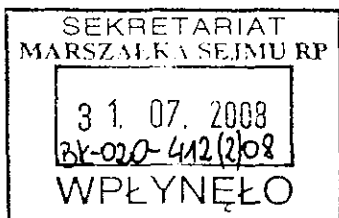

PREZES RADY MINISTRÓW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 30 lipca 2008 r.

Donald Tusk

RM 10-87-08

Pan Bronisław KOMOROWSKI
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

W ślad za pismem z dnia 30 czerwca 2008 r., przy którym przesłano Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

o zmianie ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną,

przekazuję, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 4a Regulaminu Sejmu, projekt aktu wykonawczego.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI¹**

z dnia

w sprawie punktów kontaktowych

Na podstawie art. 3c ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2002 r. Nr 144, poz. 1204 ze zm.²) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) liczbę i rodzaj punktów kontaktowych oraz ich szczegółowy zakres zadań;
- 2) warunki techniczne i organizacyjne punktów kontaktowych.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) ustawa - ustawa z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną;
- 2) dyrektywa o handlu elektronicznym – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE z dn. 8 czerwca 2000 roku w sprawie niektórych aspektów prawnych usług w ramach społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE L 178 z 17.07.2000);
- 3) punkt kontaktowy – punkt kontaktowy w rozumieniu art. 2 pkt 8 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną;
- 4) środki komunikacji elektronicznej – środki komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną;
- 5) państwa członkowskie – państwa członkowskie Wspólnoty Europejskiej oraz Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA).

§ 3. 1. Minister Gospodarki prowadzi punkt kontaktowy dla administracji celem zapewnienia współpracy z pozostałymi państwami członkowskimi oraz Komisją Europejską.

2. Punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 1, zbiera, opracowuje i udziela informacji państwom członkowskim oraz Komisji Europejskiej.

3. Punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 1, udziela wsparcia państwom członkowskim oraz Komisji Europejskiej, w tym w szczególności poprzez przygotowanie analiz, udział ekspertów w pracach grup roboczych oraz pomoc w kontakcie z właściwymi instytucjami i podmiotami.

§ 4. Do zadań punktów kontaktowych dla administracji należy:

- 1) utworzenie skrzynki poczty elektronicznej oraz prowadzenie strony internetowej w języku polskim i angielskim dla potrzeb wymiany oraz publikowania informacji w zakresie działania punktu kontaktowego dla administracji;
- 2) przygotowywanie i koordynowanie wymiany informacji na żądanie państw członkowskich oraz Komisji Europejskiej;
- 3) zbieranie i przekazywanie Komisji Europejskiej informacji o ważnych rozstrzygnięciach administracyjnych i sądowych dotyczących sporów odnoszących się do usług społeczeństwa informacyjnego oraz praktyk, obyczajów, zwyczajów odnoszących się do handlu elektronicznego;
- 4) współpraca i wymiana informacji z właściwymi organami administracji publicznej oraz punktem kontaktowym dla potrzeb usługodawców i usługobiorców.

§ 5. 1. Minister Gospodarki wyznaczy jedną lub więcej podległych jednostek organizacyjnych w charakterze punktów kontaktowych dla usługodawców lub usługobiorców.

¹ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej „gospodarka” na podstawie art. 9 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 159, poz. 1548, ze zm.).

² Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 173, poz. 1808.

2. W zakresie swojego funkcjonowania punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 1, wykorzystuje środki komunikacji elektronicznej jako podstawowy kanał kontaktu z petentami.

3. Jednostka organizacyjna, o której mowa w ust. 1, zapewnia wyposażenie w odpowiedni sprzęt komputerowy zapewniający możliwość prowadzenia masowej korespondencji oraz prowadzi stronę internetową aktualizowaną w zakresie obowiązkowych informacji.

§ 6. Do zadań punktów kontaktowych dla usługodawców i usługobiorców należy:

- 1) utworzenie skrzynki poczty elektronicznej oraz udzielanie odpowiedzi na zapytania usługodawców i usługobiorców w języku polskim i angielskim;
- 2) prowadzenie strony internetowej dla potrzeb wymiany oraz publikowania informacji w zakresie działania punktów kontaktowych;
- 3) gromadzenie ogólnych informacji na temat praw i obowiązków umownych, jak również na temat procedur reklamacyjnych oraz naprawiania szkody w przypadku sporów, łącznie z informacjami na temat praktycznych aspektów związanych z wykorzystaniem tych procedur;
- 4) aktualizowanie oraz publikowanie szczegółowych danych dotyczących organów władzy publicznej, stowarzyszeń lub organizacji, od których można otrzymać szczegółowe informacje lub pomoc,
- 5) współpraca i wymiana informacji z właściwymi organami administracji publicznej oraz z punktem kontaktowym dla potrzeb administracji;
- 6) przedłożenie rocznego sprawozdania z działalności punktu kontaktowego dla usługodawców i usługobiorców dla potrzeb Ministra Gospodarki oraz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

§ 7. Obowiązkowy zakres informacji na stronie internetowej punktów kontaktowych dla usługodawców oraz usługobiorców zamieszczany w języku polskim i angielskim oraz zawiera:

- 1) ogólne informacje na temat praw i obowiązków umownych, jak również na temat procedur reklamacyjnych oraz naprawiania szkody w przypadku sporów, łącznie z informacjami na temat praktycznych aspektów związanych z wykorzystaniem tych procedur;
- 2) aktualne dane dotyczących organów władzy publicznej, stowarzyszeń lub organizacji, od których można otrzymać szczegółowe informacje lub pomoc;
- 3) adres skrzynki poczty elektronicznej na który można kierować zapytania;
- 4) oraz inne niezbędne informacje własne lub wskazane przez punkt kontaktowy dla administracji.

§ 8. 1. Wymiana informacji w związku z wykonywaniem obowiązków informacyjnych przewidzianych dyrektywą o handlu elektronicznym następuje niezwłocznie oraz z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej.

2. Jeżeli zapytanie wymaga zbadania lub wyjaśnienia stanu prawnego lub innych okoliczności sprawy punkt kontaktowy zbiera niezbędne informacje lub zwraca się do właściwych organów o przekazanie niezbędnych informacji i wyjaśnień.

3. W przypadku zapytań wykraczających poza właściwość jednego ministerstwa lub urzędu punkt kontaktowy obowiązany jest do skoordynowania przygotowywanej informacji.

4. Zapytania wykraczające poza zakres działania punktów kontaktowych przekazywane są zgodnie z właściwością i rozpatrywane bezpośrednio przez właściwy organ administracji publicznej.

§ 9. Dane adresowe punktów kontaktowych Minister Gospodarki przekazuje państwom członkowskim i Komisji Europejskiej oraz publikuje na stronie internetowej punktu kontaktowego dla administracji.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER GOSPODARKI

UZASADNIENIE.

Względ na konieczność uzupełnienia istniejącego wdrożenia do krajowego porządku prawnego postanowień Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE z dn. 8 czerwca 2000 roku w sprawie niektórych prawnych usług w ramach społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (tzw. dyrektywa o handlu elektronicznym) wpłynął na nowelizację ustawy z dn. 18 lipca 2002 o świadczeniu usług drogą elektroniczną. Nowelizacja wprowadza art. 3c, który w ustępie 1 przewiduje wydanie rozporządzenia określającego liczbę i rodzaj punktów kontaktowych oraz szczegółowy zakres zadań punktów kontaktowych oraz warunki techniczne i organizacyjne dla tych punktów. Dyrektywa 2000/31/WE o handlu elektronicznym w art. 19 nakłada na państwa członkowskie obowiązek utworzenia punktów kontaktowych dla współpracy pomiędzy państwami (art. 19.2 dyrektywy) oraz udzielania informacji dla potrzeb usługodawców i usługobiorców (art. 19.4 dyrektywy).

Z przeprowadzonego przeglądu rozwiązań europejskich oraz analizy informacji Komisji Europejskiej wynika, że istnieje możliwość utworzenia jednego lub więcej punktów kontaktowych. Przyjęty sposób implementacji dyrektywy różni się w tym względzie w poszczególnych krajach. Umieszczenie punktu kontaktowego w Europejskim Centrum Konsumentckim jest rozwiązaniem przyjętym w Danii. W Szwecji punkty kontaktowe prowadzone są w Agencji Konsumentów oraz w Szwedzkiej Izbie Handlu, a w Niemczech i Norwegii w sieciach informatorów Euro Info. W Austrii i Czechach za utworzenie punktów kontaktowych odpowiada Ministerstwo Sprawiedliwości, w Irlandii i na Węgrzech są to Ministerstwa Informatyki, w Hiszpanii Ministerstwo Nauki i Technologii, a w Grecji Ministerstwo Rozwoju. W paru krajach prowadzenie tego rodzaju punktów powierzono Ministerstwu Gospodarki (Niemcy, Belgia, Estonia, Luksemburg, Słowenia). W Portugalii za prowadzenie obu rodzajów punktów kontaktowych odpowiada urząd regulacji usług telekomunikacyjnych ANACOM, jako organ odpowiedzialny za implementację dyrektywy. W Holandii za zapewnienie punktów kontaktowych odpowiada tamtejszy urząd ochrony konsumentów Consumentenautoriteit. We Francji punkty kontaktowe prowadzone są w ramach dedykowanego projektu dotyczącego handlu elektronicznego (Conseils aux cyberconsommateurs). W wielu państwach, jak np. w przypadku Anglii, Irlandii, Szwecji czy Finlandii brak jest jednego punktu kontaktowego i w różnym zakresie merytorycznym punkty kontaktowe stanowią odrębne instytucje. W mniejszych krajach tworzony jest jeden punkt kontaktowy z obsadą jednego lub dwóch pracowników (Słowenia, Luksemburg).

Ze względu na dynamikę rozwoju krajowego handlu elektronicznego za najbardziej adekwatny przyjęto model dwóch rodzajów punktów kontaktowych, który występuje m.in. w Niemczech oraz w Belgii. Niemiecki wariant implementacji dyrektywy o handlu elektronicznym polega na rozdzieleniu punktów kontaktowych dla administracji od punktów kontaktowych dla usługodawców i usługobiorców. Punkty kontaktowe dla administracji umiejscowione zostały w niemieckim odpowiedniku Ministerstwa Gospodarki (Bundesministerium für Wirtschaft und Technologie). Punkty kontaktowe dla usługodawców i usługobiorców umiejscowiono natomiast w informatoriach Euro Info (Euro-Info Verbraucher e.V.). Realizacja obowiązku zapewnienia punktów kontaktowych przez belgijskie Ministerstwo Gospodarki (MINECO) również zakłada istnienie dwóch rodzajów punktów kontaktowych dla art. 19.2 i 19.4 dyrektywy.

Z istoty punktów kontaktowych oraz interdyscyplinarnego charakteru handlu elektronicznego wynika, że niezależnie od jednostki organizacyjnej wskazanej do prowadzenia danego rodzaju punktów kontaktowych występować będą zapytania, które wykraczają poza kompetencję jednego organu i wymagają koordynacji udzielania odpowiedzi. Podkreślić należy, że niezależnie od liczby i rodzaju tworzonych punktów kontaktowych podstawowy nacisk w dyrektywie położony został na wykorzystanie środków komunikacji elektronicznej w ich funkcjonowaniu. Kluczową rolę w tym zakresie pełnić będzie zapewnienie realizacji obowiązków informacyjnych z wykorzystaniem stron internetowych oraz korespondencji elektronicznej. Odpowiednio do swojej kompetencji

punkty kontaktowe dla administracji, jak i punkty kontaktowe dla usługodawców i usługobiorców przekazywać będą zapytania właściwym urzędom oraz instytucjom (Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urząd Generalnego Inspektora Danych Osobowych, Urząd Komunikacji Elektronicznej, Europejskie Centrum Konsumenckie itp.) Wskazanie przez ministra właściwego ds. gospodarki jednostki organizacyjnej obowiązanej do prowadzenia punktów kontaktowych dla usługodawców i usługobiorców.

W świetle wstępnej oceny projekt przedmiotowego rozporządzenia jest zgodny z prawem wspólnotowym. Projekt zostanie przekazany w ramach uzgodnień międzyresortowych do oceny Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej. W ocenie Ministerstwa Gospodarki projekt podlega notyfikacji. Umożliwienie odbiorcom oraz dostawcom usług korzystania z punktów kontaktowych może spełniać przesłanki usługi społeczeństwa informacyjnego i w związku z tym podlegać notyfikacji w ramach Dyrektywy 98/34/WE *w sprawie procedury udzielania informacji w sprawie norm i przepisów technicznych oraz zasad dot. usług społeczeństwa informacyjnego.*

OCENA SKUTKÓW REGULACJI.

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje rozporządzenie

Rozporządzenie oddziałuje bezpośrednio na ministra właściwego ds. gospodarki oraz podmiot lub podmioty przez niego wyznaczone dla prowadzenia punktów kontaktowych. Poprzez skorelowane z obowiązkami wymienionych instytucji uprawnienia projekt oddziaływać będzie także na petentów (usługodawców, usługobiorców, administracje państw członkowskich oraz Komisji Europejskiej), którzy uzyskają lepsze możliwości pozyskiwania i wymiany informacji określonych w dyrektywie o handlu elektronicznym.

2. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

W początkowym okresie dostosowanie podmiotów objętych rozporządzeniem do jego wymogów będzie w dużej mierze polegało na wykorzystaniu istniejącej infrastruktury techniczno-organizacyjnej. Przewiduje się, że punkt kontaktowy dla administracji oraz punkt kontaktowy dla usługodawców i usługobiorców będzie prowadzony odpowiednio przez jednego pracownika w Ministerstwie Gospodarki oraz jednego pracownika w wyznaczonej przez Ministra jednostce organizacyjnej. Niemniej w przypadku napływu dużej ilości spraw w przyszłości może okazać się niezbędne zapewnienie dodatkowych etatów, które odpowiadać będą za realizację zadań w tym zakresie. Szacunkowy wpływ utworzenia punktów kontaktowych dla na wydatki budżetu państwa wyniesie obejmować będzie jednorazowy koszt wyposażenia dwóch stanowisk pracy (2 x 5600 PLN) oraz koszty stałe przygotowywania materiałów informacyjnych (strony internetowej), ekspertyz lub tłumaczeń (2 x 15000 PLN), a także rocznego wynagrodzenia dla dwóch etatów (ok. 2 x 48000 PLN brutto). W związku z powyższym realizacja rozporządzenia pociągnie za sobą skutki finansowe w wysokości ok. 272.000 PLN, które mogą ulec dalszemu ograniczeniu dzięki wykorzystaniu istniejących możliwości.

3. Wpływ regulacji na rynek pracy:

Przedmiotowe rozporządzenie nie będzie wywierało bezpośredniego wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw:

Rozporządzenie nie wpłynie bezpośrednio na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość. Pośredni wpływ polegać będzie natomiast na stworzeniu przyjaznego otoczenia administracyjnego dla rozwoju handlu elektronicznego. Dzięki wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej zostanie utworzony system

informacji, który ułatwi zainteresowanym podmiotom z kraju i z zagranicy pozyskanie podstawowych informacji m.in. o przepisach i urzędach za pośrednictwem Internetu.

5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny:

Rozporządzenie nie będzie miało bezpośredniego wpływu na rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne:

Projekt rozporządzenia zostanie przygotowany w uzgodnieniu z ministrem właściwym ds. informatyzacji oraz będzie przedmiotem oceny Międzyresortowego Zespołu ds. Informatyzacji. W ramach konsultacji społecznych projekt zostanie skierowany do Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji, Krajowej Izby Gospodarczej, Business Centre Club, Federacji Konsumentów, Stowarzyszenia Konsumentów Polskich, Krajowej Rady Rzeczników Konsumentów oraz Stowarzyszenia Marketingu Bezpośredniego. W związku z koniecznością wyznaczenia przez Ministra Gospodarki podmiotu odpowiedzialnego za prowadzenie punktu kontaktowego dla usługodawców i usługobiorców istotne znaczenie mieć będzie opinia Europejskiego Centrum Konsumentckiego, Euroinfo oraz Instytutu Logistyki i Magazynowania. Zgodnie z przepisem art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa powyższy projekt rozporządzenia Ministra Gospodarki zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej.

POLSKA IZBA UBEZPIECZEŃ

Warszawa, 4 sierpnia 2008 r.

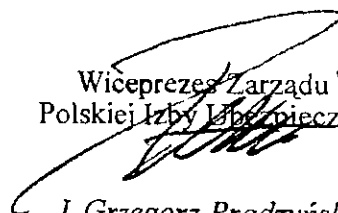
PIU - 1138/2008

Pan Lech Czapla
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu
ul. Wiejska 4/6/8
00-902 Warszawa

Szanowny Panie,

W odpowiedzi na pismo z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, który ma na celu wdrożenie do krajowego porządku prawnego postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2002 r. w sprawie handlu elektronicznego, niniejszym informuję, że Polska Izba Ubezpieczeń po przeprowadzeniu konsultacji ze środowiskiem ubezpieczeniowym nie zgłasza uwag do przedmiotowego projektu.

Z wyrazami szacunku,

Wiceprezes Zarządu
Polskiej Izby Ubezpieczeń
J. Grzegorz Prądczyński

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz.

Data wpływu 06.08.08r.

00-901 Warszawa, Plac Defilad 1, Pałac Kultury i Nauki, XI p.

tel. (022) 656 79 56, (022) 656 79 57, fax (022) 656 67 90, e-mail: office@piu.org.pl

Warszawa, 04 sierpnia 2008 r.

GP-NZ-PS-070-1/08/ 1561/2008

Pan
Lech Czapla
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie,

W nawiązaniu do pisma z dnia 10 lipca 2008 r. (znak PS-184/08) przekazującego w załączeniu rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną przedstawiam następującą opinię Narodowego Banku Polskiego.

Projekt przewiduje uchylenie wyłączeń przewidzianych dotychczas w art. 3 pkt 4 i pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204, z późn. zm.).

Wskazane uchylenie wyłączeń przewidzianych dotychczas w art. 3 pkt 4 i pkt 5 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną spowoduje, że do dwóch grup czynności dotychczas wyłączonych spod działania tej ustawy z dniem wejścia w życie projektowanej nowelizacji będą miały zastosowanie przepisy tej ustawy. Innymi słowy te dwie grupy czynności dotychczas wyłączone spod zakresu ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną (przeprowadzanie rozliczeń i rozrachunków międzybankowych, a także wydawanie i wykorzystywanie kart płatniczych oraz pieniądza elektronicznego) po wejściu w życie projektowanej nowelizacji będą podlegać jej przepisom.

W obecnym stanie prawnym przeprowadzanie rozliczeń i rozrachunków międzybankowych wykonywane jest zgodnie z przepisami przewidzianymi w ustawie – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.), na podstawie aktów prawnych wydanych na podstawie zawartych w niej upoważnień, m.in. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 października 2004 r. w sprawie sposobu tworzenia, utrwalania,

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz.

Data wpływu 07-08-2008

przekazywania, przechowywania i zabezpieczania dokumentów związanych z czynnościami bankowymi, sporządzanych na elektronicznych nośnikach informacji (Dz. U. Nr 236, poz. 2364) oraz zarządzenia nr 6/2004 Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 20 kwietnia 2004 r. w sprawie sposobu przeprowadzania rozrachunków międzybankowych (Dz. Urz. NBP Nr 3, poz. 7, z późn. zm.). Z kolei wydawanie i wykorzystywanie kart płatniczych oraz pieniądza elektronicznego regulowane jest w ustawie z 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. Nr 169, poz. 1385, z późn. zm.).

Uzasadnienie do projektu nie przedstawia jak przepisy ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną będą miały zastosowanie przy jednoczesnym obowiązywaniu wskazanych wyżej przepisów.

Mając powyższe na względzie oraz to, że projektowana zmiana ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną poprzez uchylenie pkt. 4 i pkt. 5 w art. 3 tej ustawy, spowoduje objęcie działaniem tej ustawy nowej grupy podmiotów, rozważenia wymaga *vacatio legis* tego rozwiązania.

Zaproponowany w omawianej nowelizacji (art. 2 projektu) termin wejścia w życie zmian (14 dni) jest bardzo krótki. W związku z tym proponuje się, aby art. 2 projektowanej nowelizacji stanowił, że „Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 2 lit. b, który wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia”.

Zwraca również uwagę fakt, że w załączonej do projektu ocenie skutków regulacji brak jest informacji o konsultacjach projektu ustawy z sektorem bankowym w szczególności ze Związkiem Banków Polskich i innymi podmiotami zainteresowanymi oraz informacji dotyczących m.in. oceny kosztów i niezbędnych zmian infrastrukturalnych, wynikających z objęcia przepisami ustawy wydawców kart płatniczych i podmiotów przeprowadzających rozliczenia i rozrachunki międzybankowe. Okoliczność ta również przemawia na rzecz dłuższego, niż zaproponowane w projekcie, *vacatio legis*.

z poleceniem.

